

Kerstin Blomquist minns *En vintersaga*

– Autolycus - tillsammans med Puck - är de roligaste rollfigurer jag fått spela ...

I STURE EKHOLMS UPPSÄTTNING AV *En vintersaga* 1993 medverkade skådespelerskan Kerstin Blomquist. I första akten spelade hon siciliansk hovdam och i andra akten en man; krämaren och bedragaren Autolycus. – Vi var flera i ensemblen som "bytte kön" i andra akten. Den långa kjolen blev "turkiska byxor" med ett handgrepp. Samtliga på scenen hade bakåtkammat, slickat hår redan från pjäsens början. Det fungerade bra även efter "könsbytet".

Om själva repetitionsarbetet säger Kerstin så här:

- I början av rep-perioden improviserade vi en del kring själva berättelsen. Var och en fick t.ex. enskilt förbereda en scenisk version av en del av sagan och sedan framföra den på ca 15 min. Det var spännande att se kollegornas alla kvartar med olika tolkningar och infall! Ett roligt sätt att hålla i sig storyn! En poäng var att ingen då hade fått sin roll tilldelad, allt för att ensemblen skulle få ett helhetsperspektiv. Jag tyckte om det arbets sättet! Tyvärr blev själva repetitionstiden alltför kort, (knappt 5 veckor för en helaftonsföreställning) för att den nya översättningen kom sent och mycket tid gick åt till bearbetning och strykningar i texten.

Kerstin berättar att hon tyckte att det var en rolig uppsättning där närheten till publiken var påtaglig. Innan *En Vintersaga* började, satt frivilliga ur ensemblen och sminkade sig fullt synliga under publikinsläppet.

– Under spelets gång i första akten lämnade ingen scenrummet. Vi satt som avlösare i ett ishockeylag, nära publiken, beredda att hoppa in i "matchen" när rollen behövdes för spelet. Det ställde krav på närvaro i *hela* berättandet, inte bara under den egna insatsen.

- Under rollarbetet med Autolycus provade jag mig fram. Shakespeares

Kerstin Blomquist. Teckning: Kerstin Blomquist

text var ju förstås den största hjälpen. Men den här gången var det också en utmaning att hitta det fysiska uttrycket. Hur går han? Hur mycket plats tar han? Hur pratar han? Sture och jag ville att han skulle vara både charmerande och farlig. Jag lekte mig fram. Det redan bakåtkammade håret kunde jag använda mig av. Dra fingrarna genom det. Och jag

"Det är få kvinnoroller förunnat att få vara fräck, slug, clownlik, bullrig, njutningslysten och ändå få publikens hjärta!"

lätsades att jag var Per Oscarsson - det låter knäppt - men det hjälpte mig att hitta en hållning, även om den inte var påtaglig i slutresultatet.

Efter paus var Kerstin gömd under scengolvet innan hon kom upp ur en lucka som Autolycus.

– Det var mycket text och Autolycus är väloljad i käftan. Jag var alltid nervös innan jag skulle göra entré genom luckan. Jag satt där under scengolvet och pratade för mig själv för att hitta Autolycus i

mig. Jag skulle sjunga ett skillingtryck med kör som ackompanjering när jag kom upp, så jag drog ibland igenom sångtexten för mig själv därnere. Jag har starkt minne av den där laddningsstunden! Starten var viktig! Där låg hela presentationen av figuren och även av stämningen i andra delen: Publik, ni får skratta... Läskigt, ansvarsfullt men skitroligt när det fungerade.

Kerstin Blomquist är utbildad vid Teaterhögskolan i Stockholm.

– Jag märkte under scenskoletiden att mycket energi ägnades, från lärarhall, åt att jag skulle "formas till kvinna" sedd ur manligt perspektiv. Och det understöddes av lärare av båda kön. "Du ska ofta gå i högklackat! Du ser ut som Laureen Bacall när du har de skorna!" Jag visste inte vem hon var men märkte de uppskattande blickarna. Annars fick jag kommentarer som: "Du tar för långa kliv! Det måste du jobba med." etc. Jag var ung och oerfaren och kunde inte värja mig mot auktoriteter då. Kände bara en stor besvikelse och ilska över att min lust, kraft och fantasi stympades i en mall: En traditionell kvinno syn; skör, offerande, lågmäld, utseendefixerad... Denna tvångströja gjorde faktiskt att jag var på väg att avbryta utbildningen och sluta med teater. Utifrån denna bakgrund var det definitivt inga problem för mig att spela en manlig rollfigur! Nu äntligen fick ju lusten och humorn och allt det andra komma till uttryck! Men jag beklagar att Autolycus - tillsammans med Puck - är de roligaste rollfigurer jag fått spela under 19 år på scen! Det är få kvinnoroller förunnat att få vara fräck, slug, clownlik, bullrig, njutningslysten och ändå få publikens hjärta! Men tack och lov händer det ju mycket både på och utanför scenen tack vare genusforskning etc. Nu är ju i alla fall damfotbollen rumsren ...

Intervju: Kent Häglund